

พบกับเรื่องเล่าสุดหลอน ที่จะทำให้คุณรู้สึกร่วมไปด้วยกัน



สัมผัสเวส ผี สยอง คุก

กับสถานที่อันโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา
และอ้างว้าง หากลมหายใจสุดท้าย
ต้องมาจบสิ้นลง “ในคุก”

ดร.ชาญชัย นิ่มสมบุญ (โจ บางขวาง)

สัมภาษณ์ พี่ สยong คุณ

ดร.ชาญชัย นิ่มสมบุญ
(ใจ๋ บางขวาง)



สัมภเวสี ผี สยอง คุณ

ดร.ชาญชัย นิมสมบุญ (เจ้า บางขวาง)

ราคา 225 บาท

๘ ได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558 ห้ามลอกเลียนส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ มิเช่นนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ชาญชัย นิมสมบุญ.

สัมภเวสี ผี สยอง คุณ.-- กรุงเทพฯ : ละมุน, 2567.

224 หน้า.

1. ผี. 2. เรือนจำ. I. ชื่อเรื่อง.

133.1

ISBN 978-616-578-901-1

ที่ปรึกษากฎหมาย

: อนันต์ แยมเกษร น.บ. น.ม. น.ม.ศ.

บรรณาธิการอำนวยการ

: วิภาวี เฉลิมชัยวัฒน์

บรรณาธิการบริหาร

: ประเวศ แดงคา

ผู้เขียน

: ดร.ชาญชัย นิมสมบุญ

บรรณาธิการ

: มนตรา อัปสราเลิศศรีศรี

กองบรรณาธิการ

: มาริสา ไกรถาวร นิตานารถ ไซติมาภรณ์

พิสูจน์อักษร

: อรกานต์ ตั้งรัตนโกสาศิน

ศิลปกรรม

: คมสันต์ จุติวง

จัดพิมพ์โดย

:  **สำนักพิมพ์ละมุน**

ในเครือบริษัท เพชรประกาย จำกัด

81 อาคารเพชรประกาย ถนนเสรีไทย

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 5535 # 103 โทรสาร 0 2540 5568

Homepage : <http://www.phetpragay.com>

พิมพ์ที่

: **บริษัท เลิฟแอนดลิตเพรส จำกัด**

969 ถนนพระยาสุเรนทร์

แขวงบางชัน เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ 10510

จัดจำหน่ายโดย

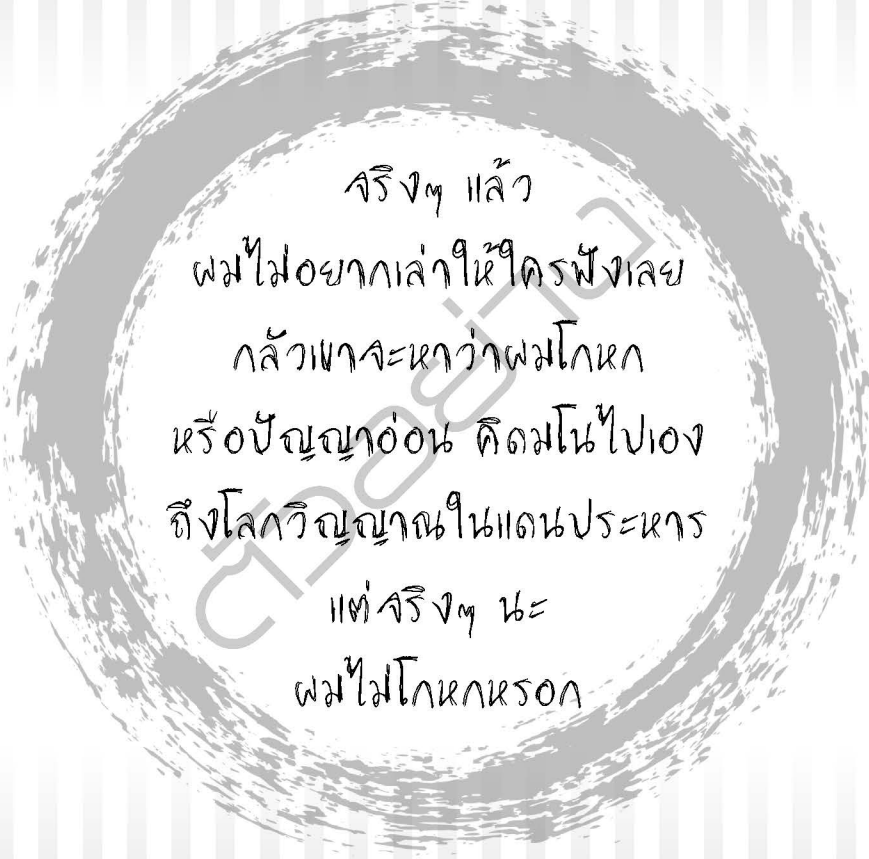
:  **บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด**

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0 2423 9999 โทรสาร 0 2449 9500-6

Homepage : <http://www.nalin.com>



จริงๆ แล้ว
ผมไม่อยากเล่าให้ใครฟังเลย
กลัวเขาจะหาว่าผมโกหก
หรือปัญญาอ่อน คิดมันไปเอง
ถึงโลกวิญญานในแดนประหาร
แต่จริงๆ นะ
ผมไม่โกหกหรอก

ลิซ่าในหัวใจพิศพา

“โจ้” เป็นชื่อเล่นของดร.ชาญชัย นิยมสมบุญ สำหรับชื่อ “โจ้ บางขวาง” นั้น เป็นเพียงนามปากกาที่ใช้ในการเขียนหนังสือเท่านั้น ซึ่งฟังแล้วดูเหมือนว่าจะเป็นคนประเภท “เก๋า” คือ เป็นคนเก่ง กล้า ไม่กลัวใคร มีนิสัยดูดันใจร้าย ผ่านการสู้รบตบมือ ตีรันฟันแทง ชกต่อย ตีตาคูตีดตะราง สักลายตามเนื้อตามตัวลายพร้อย แต่เปล่าเลยครับ ตรงกันข้าม คุณโจ้ หรือดร.ชาญชัย เป็นผู้มีอัธยาศัยไมตรี มีมนุษยสัมพันธ์ดี พูดเพราะ อ่อนน้อมถ่อมตน ด้านความรู้การศึกษาก็มากพอ แต่เหตุที่ใช้นามปากกาว่า “โจ้ บางขวาง” เป็นเพราะว่าตลอดชีวิตเป็นข้าราชการกรมราชทัณฑ์ สังกัดกระทรวงยุติธรรม ทำงานในคุกบางขวาง จังหวัดนนทบุรี ซึ่งแรกเริ่มเดิมทีก็เป็นผู้คุมหลายปี จึงได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ ถึงสภาวะและสิ่งแวดล้อมของเหล่าบรรดานักโทษนั่นเอง

ในเวลาต่อมาก็ได้รับเลื่อนตำแหน่งเป็นนักทัณฑวิทยาชำนาญการ อดีตหัวหน้าฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ (ฝ่ายต่างประเทศ) แต่ถึงกระนั้น เรื่องราวอันมากมายก็ยังคงได้รับรู้อยู่เป็นประจำ แต่ก็ได้มีโอกาสทำในสิ่งที่รักที่ชอบอีกเรื่องหนึ่งนั่นคือ การเขียนหนังสือ ซึ่งเรื่องแรกคือ “ผู้คุม (ข้า) เรือนจำ (อวด)” เป็นเรื่องแนวออกสนุกๆ ขำๆ ของนักโทษที่พูดกันทำกัน เป็นเรื่องที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยอะไร ทำให้ผู้คุมหัวเราะ (ข้า) ได้ ซึ่งต่อมาเรื่องนี้ก็ได้รับการตีพิมพ์เป็นผลงานที่ออกเกิดบู๊จากสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง

หลังจากนั้นก็มียผลงานเล่มอื่นตามมา อย่างเช่นเรื่อง คนกว้างขวาง คุกบางขวาง สราญรมย์, ศิลปะสี่อารมณ์ของคนคุก, Death Diary แดนประหาร วิญญาณสยอง, นักโทษ (ข้าส์) ผู้คุมอลเวง, The Big Tiger

Prison : The Big Truth from Bangkwang Confinement Area,
Death Diary 2 คุณผี วิญญาณสยอง, คุณ ความตาย อีสราภาพ, นักโทษ
ชวนขัน ผู้คุมฮาเฮ และ เรื่องเล่าชาวคุก คนกินเหล้าไม่ใช่คนเลว ฯลฯ

เรื่อง “สัมภเวสี ผี สยอง คุก” นี้ เป็นเล่มใหม่ล่าสุดของคุณโจ้
บางขวาง เป็นเรื่องเกี่ยวกับผี หรือวิญญาณในคุกบางขวาง และในคุกอื่นๆ
ของไทย ที่มาจากการบอกเล่าทั้งนักโทษ ผู้คุม และผู้เขียน

ผี หรือวิญญาณในคุกเหล่านี้ เป็นวิญญาณนักโทษที่ถูกประหาร
ป่ายตาย ช่าตัวตาย หรือนักโทษฆ่ากันเอง... ผีหรือวิญญาณ มีทั้งที่เป็น
วิญญาณสัมภเวสี แสงหาที่เกิดไม่ได้ (ตายด้วยการหมดอายุขัย แต่หาที่
เกิดไม่ได้) จึงต้องวนเวียนเร่ร่อนปรากฏให้ผู้คนได้พบเห็นกัน และมีวิญญาณ
ที่ตายแต่ยังไม่หมดอายุขัย จึงไม่ต่างไปจากวิญญาณสัมภเวสีนัก ครั้นเมื่อ
สิ้นอายุขัยจริง ก็ยังต้องแสวงหาที่เกิดอีกต่อไป

ผี หรือวิญญาณที่ยังอยู่ในคุกบางขวาง หรือในคุกที่อื่นๆ ของไทย
(กล่าวถึงเฉพาะในคุก) ที่ตายก่อนสิ้นอายุขัย หรือตายตามอายุขัย แต่โทษ
แห่งการจองจำในคุกยังไม่ครบกำหนด (อาญาแผ่นดิน) วิญญาณก็ถูกกักขัง
อยู่เช่นนั้น แม้ว่าจะทำอัตวินิบาตกรรม คือฆ่าตัวตาย เพื่อหวังปลดปล่อยให้
สิ้นทุกข์ ก็หาเป็นเช่นนั้นไม่ ในทางพระพุทธศาสนาถือว่า **ครุกรรม กรรมอัน
หนักของตน** เมื่อครบกำหนด ก็ต้องแสวงหาที่เกิดใหม่อีก

“สัมภเวสี ผี สยอง คุก” เป็นอนุสติธรรมสอนใจ มิให้ตั้งอยู่ใน
ความประมาทอันแยบยลได้อย่างเอกอุ แม้จะเป็นเรื่องผี หรือวิญญาณ
แต่ให้สารัตถะที่มากล้น “เมื่อสิ่งนี้ สิ่งนั้นก็ต้องมี เมื่อวานมี ปัจจุบัน พงศ์นี้
ก็ต้องมี” จะเห็นคุณค่าปัจจุบันชาติ (มนุษย์) ก็ต่อเมื่อวิญญาณออกจากร่าง

บรรณาธิการ



หลังจากออกหนังสือเรื่อง Death Diary แดนประหาร วิทยุญาณสยอง และ Death Diary คุณผี วิทยุญาณสยอง คำถามจากผู้อ่านหลายๆ คน คือ เรื่องจริงหรือเปล่า? น่ากลัวจัง! แล้วผู้คุมจะอยู่กันยังไง? ไม่กลัวหรือ? ผมก็ตอบไปว่า ผมไม่ได้แต่งขึ้นมาเอง ทุกเรื่องราวมาจากคำบอกกล่าวของผู้คุมและนักโทษที่โดนหรือเจอมากับตัวเองทั้งนั้น หรือมาจากคำบอกเล่าของผู้ที่รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับคนอื่นหรืออยู่ในช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ทั้งสิ้น

“แล้วผู้คุมจะอยู่กันอย่างไร? ไม่กลัวหรือ?”

ผมก็ตอบว่า กลัว ไม่กลัว ก็ต้องอยู่ ต้องทำงาน คนคุกถือกันว่าไม่ทำความชั่วเสียอย่าง ผีวิทยุญาณคงไม่ทำอันตรายหรอก และเจ้าพ่อเจตคุปต์จะคุ้มครอง แต่ถ้าใครทำความชั่วก็จะถูกลงโทษ

“แล้วหัวหน้าเคยโดนบ้างไหม?” ญาติผู้ต้องขังถามต่อ

ผมก็ตอบว่า “เมื่อก่อนเป็นประจำในแดน 12 แต่ก็แค่ตังขา”

ในหนังสือเล่มนี้ ผมจะเริ่มเล่าถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในเรือนจำจังหวัดชัยนาท ซึ่งผมย้ายไปทำงานที่นั่น 3 เดือน เพื่อนๆ เจ้าหน้าที่ที่นั่นก็เล่าให้ฟังถึงเรื่องประหลาดลึกลับที่เกิดขึ้น หลายๆ เหตุการณ์ที่

ไม่มีคำอธิบาย แต่เรื่องที่ผมรู้สึกขนลุกมากที่สุดคือ เรื่องผีนกโทะที่ลาก/ยกของในเรือนจำกลางอุบลราชธานี ซึ่งผมได้ถามย้ำกับเพื่อนที่ประสบกับเหตุการณ์สยองนั้นว่า “จริงๆ นะ ไม่โกหกนะ” เพื่อนผม “นายรักชาติ รักโคตร” ก็บอกว่า “จริงๆ แล้ว ผมก็ไม่อยากเล่าให้ใครฟังเลย กลัวเขาจะหาว่าผมโกหก ที่ผมเห็นนะ ผมเห็นกับตาเลย” สยองแค่ไหนติดตามอ่านในเล่มนะครับ

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งที่ผมคิดว่าสยองสุดๆ เท่าที่ผมเคยได้ยินได้ฟังเรื่องผีๆ มาคือเรื่อง “ผีแม่ลูกอ่อนร้องเพลงกล่อมลูก” จาก “นางชลันดา ณ พิบูล” ผู้คุมหญิงเรือนจำกลางเชียงใหม่ และอีกเรื่อง “เชิงตะกอนโบราณ” เรือนจำกลางเขาบินก็เป็นเรื่องสยองที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ชวนสยองขวัญกับทั้งผู้คุมและนักโทษ

เรื่องผี เรื่องวิญญาณ เป็นเรื่องที่....ถ้าไม่เห็นกับตาหรือไม่ได้ยินกับหูแล้ว ส่วนใหญ่ คนจะไม่เชื่อ แต่ผีวิญญาณมีจริงหรือไม่จริง จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ไม่สำคัญ ‘คนเรา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว’ ความดีที่เราสร้างไว้ จะคุ้มครองป้องกันจากภัยอันตรายทั้งปวง นี่เป็นความจริงที่สุดครับ

ดร.ชาญชัย นิยมสมบูรณ์
(โจ้ บางขวาง)

สารบัญ

สิ่งลี้ลับ “แดนประหาร
คุกบางขวาง”

13



วิญญาณสัมภเวสี
“ผีโรงพยาบาล แดน 12”

29

ปาฏิหาริย์
“เจ้าแม่ตันโพธิ์ แดน 9”

35

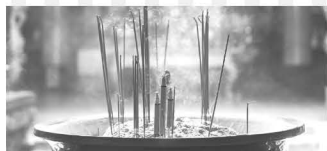


43

วิญญาณสยอง “ห้องเก็บศพ
นักโทษประหาร แดน 12”

วิญญาณ “แดนประหาร
คุกบางขวาง”

53



63

“ศาลเจ้าพ่อเจตคุปต์
โพธิ์สามต้น” คุกบางขวาง

“วิญญาณป้อมยาม
รักษาการณ์” คุกบางขวาง

71



79

วิญญาณสัมภเวสี
“ผีแดน 16 กองย้อมผ้า”

“ผีนักโทษ
แขวนคอตาย” แดน 8

85



89

“ยมทูตทวงวิญญาณ”
นักโทษ แดน 9

“ผีอาแปะ ห้องพักเวร”
อาคารจิตภavana

93



97

ประสบการณ์สยองของ
“ผู้คุมอิสลาม”

สารบัญ

“อมฤตย์แดน 10”
ขังเดี่ยว

105



109

วิญญาณ “นักโทษอาฆาต
ฝังแค่น แดน 2”

สยองขวัญ
“คุกชัยนาท”

115



135

“ผีนักโทษที่ลาก-ยกของ”
ในเรือนจำกลางอุบลราชธานี

“ผีนักโทษชายลากโซ่ตรวน”
ทัณฑสถานหญิงอำเภอหล่มสัก

143





← 149 →

“ผีกะเทย ผีนักเลงอัมพาล”
คุกลาดยาว

“ปีศาจสาวล่ำสวาท”
ทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง

← 159 →



← 171 →

“ผีนักโทษกับเงรแอ จอมขมังเวท”
เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร

“เซิงตะกอนโบราณ”
เรือนจำกลางเขาบิน 185

← 183 →



← 191 →

“ผีแม่ลูกอ่อนร้องเพลงกล่อมลูก”
เรือนจำกลางเชียงราย

“ผีนักโทษจูมมือ”
เรือนจำกลางบางขวาง

← 201 →



← 213 →

“ผีหลอกแดน 2”
คุกบางขวาง

ประวัติผู้เขียน

← 220 →







สิ่งลี้ลับ
“ภาพปริศนา
คุณยายจวน”



หลัก

ประหารของคุกบางขวางตั้งแต่อดีตจนถึงสิ้นสุดยุค
แห่งการประหารชีวิตด้วยปืน ได้สังเวยชีวิตและขโมย
หลักประหารด้วยเลือดของนักโทษที่ถูกประหารชีวิต
ไปแล้วทั้งสิ้น 319 ศพ เป็นนักโทษประหารชีวิตชาย
316 ศพ และนักโทษประหารชีวิตหญิงอีก 3 ศพ
ก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นการประหารชีวิตด้วยการฉีดยา
โดยประเดิมอาคารประหารที่เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ
เมื่อปี 2546 ด้วยการฉีดยาพิษนักโทษ ดังนั้น
การประหารชีวิตด้วยปืน จึงกลายเป็นประวัติศาสตร์
ที่ต้องจารึกไว้ด้วยเลือดเนื้อของมนุษย์ที่ตกเป็นเหยื่อ
ของความไม่เป็นธรรม ความบิดเบี้ยวของสังคม และ
ความผิดพลาด ไร้ประสิทธิภาพในการบริหารงานของ
รัฐบาล

แม้ห้องประหารชีวิตด้วยปืนจะถูกปิดลง และไม่ได้ถูกใช้เป็นสถานที่ส่งวิญญาณอันชั่วร้ายตามที่คนในสังคมเห็นพ้องต้องกันกับนโยบายของคณะรัฐบาลที่ผ่านๆ มา แต่ในคุกบางขวาง ห้องประหารและหลักประหารยังคงถูกเก็บรักษาดูแลไว้เป็นอย่างดีเหมือนเช่นเดิมจากเจ้าหน้าที่และนักโทษที่ให้ความเคารพนับถืออาณาเขตพื้นที่แห่งนี้ เพราะหลายต่อหลายคนได้ประจักษ์ถึงความศักดิ์สิทธิ์ของสิ่งลึกลับที่มองไม่เห็น แต่พวกเขาสามารถสัมผัสได้ด้วยจิตวิญญาณ ที่ล้วนแล้วแต่ให้โชคให้ลาภแก่ทั้งผู้คุมและนักโทษ ซึ่งตรงกันข้ามกับความชั่วร้ายของพวกเขา ก่อนที่จะสิ้นชีวิตลงในสถานที่แห่งนี้ หรืออาจเป็นการไถ่โทษไถ่บาปตอบแทนจากการที่พวกตนเองได้กระทำความชั่วร้าย ความผิดร้ายแรงแก่สังคม เมื่อครั้งยังมีชีวิตมีลมหายใจอยู่

ในวันจันทร์ที่ 6 ธันวาคม 2553 วันแรม 15 ค่ำ เดือน 12 เป็นวันหยุดชดเชยของวันอาทิตย์ที่ 5 ธันวาคม วันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ วันนี้ ผู้เขียนมีโอกาสเข้าไปทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายควบคุมแดน 9 ซึ่งเป็นแดนประกอบอาหารเลี้ยงนักโทษในคุกบางขวาง และนอกจากจะทำหน้าที่ควบคุมดูแลแดน 9 แล้ว ผู้เขียนยังต้องควบคุมดูแลแดน 11 หรือแดนประหารด้วย ซึ่งแดนประหารนี้ก็อยู่ภายในพื้นที่ของแดน 9 แต่อยู่ภายในพื้นที่สุดขอบกำแพงที่มีป้อมยามรักษาการณ์หมายเลข 9-10-11 ล้อมรอบอยู่ และในเช้าวันนั้น ผู้เขียนก็ได้ปั่นจักรยานเข้าไปตรวจตรายังแดนประหาร

จักรยานผ่านอาคารที่มีป้ายชื่อ “โกดังเก็บข้าวสาร” และ “หน่วยงานหุงข้าว” ก่อนจะมองเห็นพุ่มดอกเข็มแคระที่ออกดอกสีแดงสดที่ถูกตัดแต่งเป็นทรงสี่เหลี่ยม ทอดยาวเป็นทางไปตามถนนซีเมนต์ที่ด้านซ้ายมือเป็นกำแพงกั้นระหว่างแดน 3 กับแดนประหาร ด้านขวามือเป็นบ่อเลี้ยงปลาและที่พักอาศัยตอนกลางวันของนักโทษที่ทำงานหุงข้าว ประกอบอาหาร ปั่นจักรยานต่อไปอีกหน่อยก็จะเห็นป้อม 11 ทางซ้ายมือและป้ายชื่อ “แดน 11” ทางขวามือ และขณะเดียวกัน เมื่อผ่านป้ายชื่อ แดน 11 ด้านขวามือจะเห็นมีกระถางปลูกดอกเฟื่องฟ้าที่กำลังออกดอกสีต่างๆ เรียงรายเป็นแถวสีเหลือง สีแดง สีส้ม สีม่วง

จนในที่สุดก็จะเห็นศาลารูปแปดเหลี่ยมที่มีป้ายปิดไว้ว่า “ศาลาเย็นใจ” ศาลานี้เป็นศาลาที่ทำไว้สำหรับให้นักโทษประหารพักนั่งไหว้พนมมือถือดอกไม้ ธูปเทียน และจะถูกปิดตาด้วยผ้าขาวก่อนจะถูกนำตัวเข้าห้องประหาร บริเวณศาลาเย็นใจนี้ เมื่อนักโทษประหารหันหน้าเข้าห้องประหารก็จะเห็นป้ายห้องประหาร เขียนไว้ว่า “สถานที่หมดทุกข์” ห้องที่นักโทษประหารเห็นแต่ภายนอก แต่ไม่เคยเห็นภายใน และเมื่อมองข้ามหลังคาห้องประหาร เลยข้ามกำแพงคุณก็จะเห็นหลังคา โบสถ์วัดบางแพรกใต้

หลังจอดรถจักรยานที่ศาลาเย็นใจ ผู้เขียนก็เดินจากศาลาจะตรงเข้าไปยังห้องประหารและจะสังเกตเห็นว่าพื้นที่รอบๆ บริเวณห้องประหารเหมือนกับสวนในรีสอร์ท ที่มีพื้นที่หญ้าสีเขียวขจีตัดเรียบอย่างดี และต้นไม้รอบๆ บริเวณที่แต่งเป็นพุ่มๆ สวยงาม มีอาคารทาสีขาวสวยหลังหนึ่งที่ไม่ใช่สำหรับเอาไว้พักนอน แต่เป็นอดีตห้องประหารชีวิตด้วยปืนที่อยู่ทางซ้ายมือ และอาคารใหม่สีขาวเช่นกันสำหรับประหารชีวิตด้วยเข็มฉีดยาอยู่ทางด้านขวามือที่มีป้ายเขียนไว้ว่า “อาคารประหารชีวิตแบบฉีดสารพิษ”

วันนี้อากาศเย็นสบาย ไม่มีแดด ลมพัดโชยมาเป็นระยะๆ มองออกไปไกลๆ จะเห็นแปลงปลูกผักบึงของนักโทษและบ่อเลี้ยงปลา 2-3 บ่อ เมื่อหันมองไปรอบๆ แล้วจะเกิดความรู้สึกว่า พื้นที่แห่งนี้ไม่เหมือนกับเป็นคุกเลยเพราะมันโล่งปลอดโปร่งดี ไม่เหมือนกับพื้นที่ในแดนหลักอื่นๆ ที่รู้สึกอึดอัด เห็นแต่พื้นซีเมนต์ รั้วตาข่าย กับรั้วลวดหนาม เสียงไซ้ตรวน และเสียงของการพูดคุยทำกิจกรรมต่างๆ ของนักโทษที่อาศัยอยู่เต็มไปหมดในแดน

ขณะที่ยืนมองบริเวณรอบๆ ห้องประหารอยู่นั้น ก็มีนักโทษคนหนึ่งเดินเข้ามาทำความเคารพ เสร็จแล้วก็เดินจากไปโดยไม่ได้พูดคุยอะไรกัน ผู้เขียนก็เดินเข้าไปในห้องประหารที่เปิดประตูอยู่ เมื่อเข้าไปภายในก็ทำให้นึกถึงเมื่อครั้งที่เข้ามารายงานตัวเข้าทำงานที่คุกบางขวางใหม่ๆ เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2540 และวันที่ 6 พฤศจิกายน สามวันต่อมา ผู้บัญชาการเรือนจำเรียกเข้าพบและบอกว่า “โชคดี” เพราะวันนี้มีการประหารชีวิตนักโทษ จึงสั่งให้เข้าไปดูการประหารชีวิตนักโทษ

ซึ่งคราวนั้นครั้งเดียวประหารพร้อมกัน 3 ศพรวด “স্যองขวัญสุตๆ นอนไม่หลับ เป็นอาทิตย์”

13 ปีผ่านไป ห้องประหารก็ยังเหมือนเดิม ธงแดงที่ใช้ “พันธง” ให้สัญญาณ การลั่นโกแปนปลิดชีวิตนักโทษก็ยังปักไว้ที่ฐานไม้ฝุๆ ข้างฝา ฐานแท่นป็น 2 แท่น ก็ยังอยู่ที่เดิม หลักประหาร 2 หลักที่ดูยังใหม่ แต่ก็ผ่านการใช้งานแล้ว เห็นได้จาก รอยขีดเสียดผสมการที่อุดปิดร่องรอยตากและรอยเจาะของคมกระสุนที่ทะลุจาก หน้าอกนักโทษประหาร เฉียวชนเสาไม้หลักประหาร หลักประหาร 2 หลักนี้ คงเป็น ชุดสุดท้าย และยังมีอีก 2 หลักวางนอนไว้ในห้องข้างๆ ที่ติดกับห้องประหาร ที่ใช้เป็นห้องเก็บศพของนักโทษที่ถูกประหาร ซึ่งถูกปลดระวางเพราะถูกใช้งาน มาแล้วอย่างโชกโชน สังเกตจากร่องรอยของคราบเลือดและรอยของคมกระสุน ที่ตากเอาเนื้อไม้ของหลักประหารทั้ง 2 หลักขาดกระจุยกระจาย นอกจากนั้น ยังมี อดีตเสาหลักประหารอีกหลายต้นที่ถูกปลดระวางและถูกนำไปเก็บไว้ที่แดน 7 แดนที่ เคยเป็นของคุกบางขวาง แต่ปัจจุบันอยู่ในการควบคุมของคุกจังหวัดนนทบุรี จึงไม่รู้ว่ หลักประหารจะถูกเก็บไว้ที่ไหน อย่างไรต่อไป

ภายในห้องประหารได้รับการดูแลรักษาความสะอาดเป็นอย่างดี พื้นห้อง ปูด้วยกระเบื้องสีขาวลายหินอ่อน ผนังทั้งสี่ด้านและเพดานที่สูงสองเมตรครึ่ง ทาสีขาว ฉากผ้ากันหลักประหารสีน้ำเงินผืนเก่ายังติดเป๋าดาวัวที่มีร่องรอยของ รุกระสุนเจาะทั้งกระดาษและฉากผ้า อีกทั้งด้านหลังของหลักประหารก็มี กระจกสะท้อนกองเป็นชั้นๆ สูงเกือบถึงเพดาน เพื่อเอาไว้หยุดกระสุนปืนที่พุ่งออกมา จากร่างของนักโทษประหาร และภายในห้องก็สว่างด้วยแสงไฟจากหลอดนีออนแบบ หลอดผอมที่ให้แสงสว่างถึง 18 ดวง

ขณะที่ผู้เขียนกำลังมองครูปๆ ภายในห้องประหาร นักโทษคนเดิมก็ยก ถาดใส่อาหารควาหลายอย่างทั้งไข่ม่ม ขนมบ่ง แกงไก่ ผลไม้ และน้ำแดงอีก 2 ขวด เข้ามาวางบนโต๊ะสีขาวขนาดเล็กประมาณ 15×15 นิ้ว ที่ผู้เขียนจำได้ว่าเป็นโต๊ะที่ใช้ วางดอกไม้ธูปเทียนเพื่อให้นักโทษประหารพนมมือถือก่อนเข้าห้องประหาร และ ขณะที่ผู้เขียนกำลังนึกถึงโต๊ะตัวนั้นอยู่พอดีก็เหลือบไปเห็นเก้าอี้สีขาวขนาดเล็ก

ประมาณ 50×50 เซนติเมตร อีกตัวหนึ่ง และสาเหตุที่จำได้ทั้งโตะและเก้าอี้เพราะทั้งสองตัวจะทาด้วยสีขาวเป็นเอกลักษณ์ (โตะ เก้าอี้ ในแดนนี้จะทาสีอื่นหรือทาพวกน้ำมันแล็กเกอร์หรือเซลแล็กเท่านั้น)

เมื่อนักโทษคนนั้นวางถาดอาหารที่หลักประหารเสร็จก็พูดกับผู้เขียนว่า “เชิญหัวหน้าไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยครับ” ผู้เขียนก็รับเอาธูปจากนักโทษคนนั้นที่ยื่นให้มาหนึ่งดอกและถามกลับไปว่า “ไหว้อย่างนี้ทุกวันเลยหรือ” นักโทษตอบว่า “เฉพาะวันพระเท่านั้นครับ” หลังจากที่ได้ไหว้ในห้องประหารเสร็จ นักโทษคนนั้นก็พาผู้เขียนไปไหว้หิ้งพระที่ศาลาเย็นใจ ศาลเพียงตาข้างห้องประหาร และศาลเจ้าพ่อมะขามทองด้านหลังห้องประหาร และทุกที่จะมีถาดอาหารถวายทุกแห่ง เมื่อเสร็จจากการไหว้แต่ยังไม่ทันที่ผู้เขียนจะได้พูดคุยกับนักโทษคนนั้น ก็พอดีมีเจ้าหน้าที่มาเรียกให้ไปเซ็นหนังสือ ผู้เขียนก็เลยปั่นจักรยานกลับไปห้องทำการแดน 9

เมื่อผู้เขียนเซ็นหนังสือเสร็จแล้วก็รีบกลับมาแดนประหารอีก เพราะอยากรู้ว่าห้องประหารนี้มีผี มีวิญญาณหรือไม่ และมีใครเคยเห็นวิญญาณเคยเห็นผีบ้างหรือเปล่า นักโทษที่ดูแลรักษาความสะอาดห้องประหารนี้เคยเจอผีหรืออะไรแปลกๆ หรือไม่ พอปั่นจักรยานมาถึงก็ตรงไปยังห้องประหารทันที เห็นนักโทษคนเดิมนั่งอยู่ข้างห้องประหารก็เลยเดินเข้าไปและถามดูๆ เลยกว่า “เคยเห็นผีเห็นวิญญาณที่ห้องประหารบ้างหรือเปล่า”

เขามองหน้าและถามว่า “หัวหน้าเชื่อว่าผี วิญญาณมีจริงหรือเปล่า” ผู้เขียนก็ตอบว่า “ไม่ค่อยเชื่อเท่าไร” เขาก็ตอบว่า “เมื่อก่อนผมก็ไม่ค่อยเชื่อเท่าไร แต่เมื่อผมมาอยู่ มาทำงานที่ห้องประหาร ผมเชื่อสนิทใจเลยว่า ผี วิญญาณ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในโลกนี้มีจริง”

จากนั้น เขาก็บอกผู้เขียนว่า เขามีความเชื่อว่า คนที่ตายไปแล้ว ดวงจิตวิญญาณ มันจะยังคงอยู่ ซึ่งผู้เขียนก็ตอบเขาไปว่า ตามหลักวิทยาศาสตร์ก็เชื่อเหมือนกันว่า สสารไม่สูญสลายหายไปจากโลกนี้ แต่จะเปลี่ยนแปลงสภาพไปเป็นอย่างอื่น เมื่อผู้เขียนพูดจบ เขาก็พูดต่อว่า นักโทษในคุกบางขวางเชื่อกันว่า นักโทษที่ถูกประหารชีวิตหรือนักโทษที่ตายในคุก ไม่ว่าจะป่วยตายหรือถูกฆ่าตายหรือ

ฆ่าตัวตายก็ตาม ไม่มีโอกาสได้ไปผิดไปเกิด จะต้องเป็นผี เป็นวิญญาณล่องลอยอยู่
แต่ในคุกเท่านั้น

หลังจากพูดคุยกันสักพัก เราทั้งสองก็นั่งลงที่พื้นกระเบื้องหน้าห้องประหาร
เขาจ้องมองหน้าผู้เขียนอย่างแปลกๆ แล้วก็พูดขึ้นว่า “หัวหน้าครับ ผมมีเรื่องหนึ่ง
ที่อยากจะเล่าให้หัวหน้าฟัง เป็นเรื่องที่ผมไม่เคยเล่าให้ใครฟังมาก่อนเลย เพราะไม่รู้ว่
เล่าไปแล้วใครจะเชื่อ หรือจะหาว่าผมบ้า ตามาด ผมโกหก” ผู้เขียนมองหน้าเขาด้วย
แววตาที่อยากรู้ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร แต่สายตาและใบหน้าของผู้เขียนคงทำให้เขา
มั่นใจอะไรบางอย่าง จึงทำให้เขาเล่าต่อไปว่า

มีอยู่วันหนึ่ง ตอนเช้า เขาก็มาเปิดห้องประหารตามปกติเพื่อจะเข้าไปกวาด
ทำความสะอาด พอเปิดประตูเข้าไป สิ่งที่เขาเห็นกับตาคือ “ไม้รอนั่ง” ของนักโทษ
ประหารที่ทำเป็นเตียงสอดติดอยู่กับหลักประหาร “หลุดออกมาจากหลักแล้วลอยอยู่
ตรงหลักประหาร ต่อหน้าต่อตาเขา” เขابอกว่า เขาก็ไม่เชื่อสายตาตนเองเหมือนกัน
จนต้องเอามือขยี้ตาตัวเอง จนแน่ใจแล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความจริง จนเขาเกิด
ความตกใจกลัวและรีบเดินออกมาจากห้องประหารทันที

เมื่อเขาหายกลัว หายตกใจ พอจะตั้งสติได้ เขาก็ค่อยๆ คิดจนเขาเข้าใจสิ่ง
ที่เกิดขึ้น เขากลามผู้เขียนก่อนที่จะอธิบายถึงสาเหตุว่า ทำไมไม้รอนั่งหลักประหาร
จึงลอยขึ้นมาว่า “หัวหน้ารู้ไหมว่า หลักประหารด้านซ้ายมือเป็นมุสลิมนับถืออิสลาม
ด้านขวามือเป็นคนที่นี่นับถือพุทธ” คำถามนี้ผู้เขียนก็ไม่ทราบ และจำไม่ได้ว่านักโทษ
ประหารชาวพม่า-อินเดีย ที่เป็นมุสลิมคนหนึ่งและผู้เขียนสนิทสนมกับเขาเป็นอย่างดี
เมื่อครั้งเข้าเวรห้องประหารและเมื่อเขาถูกนำตัวมาประหารชีวิตนั้น เขาเข้าไปนั่งใน
หลักประหารซ้ายหรือขวา

จากนั้นเขาพูดต่อไปว่า ตามความเชื่อของศาสนาพุทธ ชาวพุทธเชื่อในการ
ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้คนตาย ทำให้วิญญาณที่ตายไปแล้วไม่อดอยากหิวโหย แต่คน
ที่นับถือศาสนาอิสลามไม่มีความเชื่อในการทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้คนตาย จึงทำให้
วิญญาณที่เป็นมุสลิมอดอยาก ดังนั้น วิญญาณนักโทษประหารที่เป็นมุสลิม จึงแสดง
ให้เห็นเป็นสัญญาณเพื่อมาขอส่วนบุญส่วนกุศล



เขาเล่ามาถึงตอนนี้แล้ว เขาก็หยุดแล้วกลับมาถามผู้เขียนว่า หัวหน้าสังเกตไหมว่า เวลาผมเอาถาดไปวางที่หลักประหาร ผมจะเอาไปวางไว้ที่หลักด้านขวามือ เพราะผมคิดว่าจะถวายให้กับวิญญาณนักโทษที่เป็นพุทธตามความเชื่อของศาสนาพุทธ การกระทำของผมเช่นนี้อาจทำให้วิญญาณนักโทษที่เป็นมุสลิมที่อดอยากหิวโหยต้องการแบ่งส่วนบุญ ส่วนกุศลด้วย ดังนั้น เดียวนี้ ถ้าผมนำเครื่องเช่นมาถวาย แม้ผมจะวางถาดไว้ทางด้านขวา แต่ผมก็จะขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับวิญญาณนักโทษที่นับถือศาสนาอิสลามด้วย

ส่วนประวัติของนักโทษที่เฝ้าดูแลห้องประหารนี้ เขาเล่าว่าเขาชื่อ “ทวี ลาวรี” เป็นชาวเชียงใหม่ อายุประมาณ 55 ปี อาชีพปลูกผักขายหรือรับซื้อผักของคนอื่นไปขายบ้าง แต่ไม่ประสบความสำเร็จในอาชีพเนื่องจากบางปีผลผลิตไม่ได้ผลดีทำให้ขาดทุนสะสมไปเรื่อยๆ จนเขาตัดสินใจค้าขายเสพติด จนถูกจับได้ ถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิต ปัจจุบันติดคุกมาแล้ว 11 ปี มีเมียมีลูกชายสองคน คนหนึ่งเป็นทหารเกณฑ์ อีกคนทำงานบริษัท

เขาเล่าต่อไปว่า เขายอมรับว่าเขาทำความผิดที่แอบค้ายาเพราะความโลภ เมื่อก่อนที่ยังไม่ติดคุก เขาไม่ค่อยเชื่อเรื่องผี เรื่องวิญญาณ ตอนอยู่ข้างนอก เวลา มีงานศพ เขาก็ไม่ช่วยยกศพ ช่วยเปลี่ยนน้ำแข็งให้ศพ เวลาแอบเอายาไปส่งลูกค้า ก็นัดกันไปรับของแถวๆ ในป่าช้า เขาไปอยู่ในป่าช้าทั้งคืน ไฟก็ไม่จุด ไฟฉายก็ไม่เปิด เพราะกลัวตำรวจหรือคนอื่นจะเห็น ไม่ได้คิดเรื่องผี เรื่องวิญญาณอะไรเลย

เขาเล่าต่อไปว่า เขาทำงานดูแลห้องประหารนี้มา 4 ปีแล้ว เพราะความ อยากจะอยู่ที่สงบๆ จึงย้ายมาอยู่แดน 9 และอยู่ได้ไม่ถึง 3 เดือน ก็ขอมาทำงาน แดนประหาร เขابอกอีกว่า แดนประหารมีอาถรรพ์ นักโทษหลายคนที่ไม่ได้ตั้งใจ อยากจะมาทำงานที่นี่จะอยู่ไม่ค่อยทน มีอันเป็นไปเสมอ เดือนสองเดือนก็ถูกย้าย เพราะทะเลาะวิวาทกันบ้าง แหกกันบ้าง ทำร้ายร่างกายกันบ้าง มาถึงตอนนี้ ผู้เขียน ก็ติดบทด้วยคำถามตรงๆ เลยว่า นอกจากเรื่องไม้ร่อนนั่งลอยได้แล้วมีเรื่องอะไร เกิดขึ้นอีกบ้าง เขาก็บอกว่าก็มีหลายเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเองบ้าง กับนักโทษคนอื่นบ้าง แล้วเขาก็เริ่มเล่าเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยเริ่มจากที่ตัวเขาเองประสบมากับตัวเองก่อน

ก่อนเขาจะเล่าเรื่องต่อไปเขابอกว่า ผี วิญญาณต้องมีพลังงาน เขาเล่าว่า ครั้งหนึ่ง เขาได้ยินเสียงคนตักน้ำอาบในห้องน้ำที่อยู่ด้านข้างติดกับห้องประหาร ห้องน้ำนี้เป็นห้องน้ำที่เตรียมไว้ให้นักโทษที่กำลังจะถูกประหารซึ่งบางคนเกิดอาการ กลัวตายอย่างสุดขีดถึงกับที่ภาษาชาวบ้านเรียกอาการเช่นนี้ว่า “กลัวจนขี้แตก เยี่ยวแตก” ซึ่งก็มีนักโทษที่จะถูกประหารบางคนขออนุญาตเจ้าหน้าที่เข้าไปถ่ายในห้องน้ำข้างห้องประหารนี้ ห้องน้ำนี้ เวลาปกติ เจ้าหน้าที่ก็ใช้เป็นห้องอาบน้ำ และ ห้องทำธุระส่วนตัวด้วยเช่นกัน เสียงอาบน้ำที่วุ่นๆ ตอนแรกเขาก็คิดว่าเจ้าหน้าที่คงจะ อาบน้ำ แต่ที่ไหนได้ ขณะที่เขาเดินมาที่ศาลาเย็นใจ เขาเห็นเจ้าหน้าที่กำลังหลับอยู่ จึงเชื่อสนิทเลยว่าถูกผีหลอกเข้าให้แล้ว

เรื่องที่สอง เสียงลากเก้าอี้ที่ศาลาเย็นใจ ตอนเกิดเหตุ ขณะที่เขากำลังทำงาน อยู่ข้างห้องประหาร เขาได้ยินเสียงลากเก้าอี้เสียงดัง จนเขาวิ่งมาคิดว่าเจ้าหน้าที่ ทำอะไรอาจจะให้ช่วยก็ได้ แต่พอมาถึงศาลาเย็นใจ ก็ไม่พบว่าไม่มีใครอยู่ที่ศาลาเลย สักคนเดียว นอกจากเรื่องแปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวเองแล้ว เขายังเล่าต่อไปว่า ยังมี

เรื่องแปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับคนอื่นๆ อีก อย่างเช่น นักโทษคนหนึ่งที่เคยทำงานอยู่ห้องประหาร เคยเห็นคนวิ่งเข้าไปในห้องเก็บศพนักโทษประหารที่อยู่ด้านข้าง พอเขาเข้าไปดูก็ไม่เห็นมีใคร ก็เลยเชื่อว่า ต้องเป็นวิญญาณนักโทษที่ถูกประหาร มาปรากฏตัวให้เห็นแน่นอน

อีกเรื่องคือ บ่ายวันหนึ่งมีนักโทษคนหนึ่งกระทำความผิดที่แดน 9 หัวหน้าแดนสั่งให้มาสงบสติอารมณ์อยู่ที่แดนประหารชั่วคราว เนื่องจากเกิดการทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนักโทษด้วยกันและถ้ามืดจะเข้าไปทำร้าย จนเพื่อนต้องวิ่งหนีไปบอกเจ้าหน้าที่ จึงถูกจับเพื่อให้อารมณ์สงบหายโกรธก่อน เมื่อเขามาพักอยู่ที่แดนประหาร เขาก็หลับไปนอนที่หน้าประตูอาคารห้องประหารแบบฉิดสารพิช และเกิดจับหลับไป แต่แล้วก็สะดุ้งตื่น เขาบอกว่า ขณะที่หลับมีคนมาเรียกปลุกบอกว่า “ลุกขึ้นๆ มานอนทำไมตรงนี้”

และเมื่อเขาสะดุ้งตื่น เขาก็ลืมตาขึ้นมา เขาก็เห็นตัวเลขเขียนเป็นสีน้ำตาลบนผนังห้องประหารที่มีสีขาวเป็นตัวเลข “384” อย่างชัดเจน เขารีบหากระดาดมาจดตัวเลขและรีบลุกเดินไปบอกเพื่อนๆ ทุกคน และเมื่อผลการออกโรงวลประกาศเลขท้ายลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง เขาถูกตัวตรงรับเงินไป 3 หมื่นบาท และถ้ารวมๆ กับนักโทษคนอื่นๆ ที่เชื่อและซื้อตามเขาทั้งนักโทษและเจ้าหน้าที่แล้วเป็นเงินกว่า 700,000 บาท

อีกเรื่องหนึ่ง ศาลเจ้าพ่อมะขามทอง ศาลนี้ตั้งอยู่ด้านหลังห้องประหารที่มีต้นมะขามอยู่ต้นหนึ่ง ต้นมะขามต้นนี้เมื่อก่อนก็ไม่โตสักเท่าไร ปัจจุบันผ่านมา 13 ปี ต้นก็โตประมาณเส้นผ่าศูนย์กลางเกือบ 1 เมตร แตกกิ่งก้านสาขาแต่ไม่ได้ให้ร่มเงาเท่าไรเพราะถูกตัดกิ่งเป็นประจำ จนสูงประมาณสัก 7 เมตร ได้ต้นมะขามต้นนี้มีศาลเพียงตาที่มีป้ายติดไว้ว่า “ศาลเจ้าพ่อมะขามทอง” ตรงโคนเสาของศาลมีรูปปั้นควายสีดำอยู่หนึ่งตัว ไม่รู้ว่ามายังไงเหมือนกัน

ผู้เขียนเชื่อว่า นักโทษคงให้ความเคารพยำเกรง เนื่องจากโคนต้นมะขามนี้ในบางครั้งก็มีการประหารชีวิตนักโทษที่เมื่อก่อนจะเอาถึงน้ำมารองเลือดตรงใต้ก้นนักโทษประหาร และเมื่อเสร็จการประหารแล้วก็จะเอาถึงเลือดไปเทใต้ต้นมะขาม



แต่ต่อมาจะเปลี่ยนวิธี (เพราะเสียงเลือดที่ไหลลงถึงเสียงดังน่ากลัวของหัวใจมาก) โดยจะเอาทรายมาเทรองไว้ตรงหน้านักโทษที่หลักประหารเพื่อว่าเลือดที่ไหลจากการประหารจะซึมลงทรายง่ายในการเก็บทำความสะอาด และเมื่อเสร็จการประหารแล้ว นักโทษจะเก็บเอาทรายปั้นเลือดนี้ไปเทไว้โคนต้นมะขามต้นนี้เช่นกัน ดังนั้น เจ้าพ่อมะขามทองนี้คงจะดูดดื่มเลือดของนักโทษประหารไปแล้วหลายศพ

ทวิ ลาวรี นักโทษเฝ้าห้องประหารเล่าถึงความศักดิ์สิทธิ์ของศาลเจ้าพ่อมะขามทองว่า เจ้าพ่อมะขามทองมีความศักดิ์สิทธิ์ในเรื่องของการบนบานให้ช่วยชายที่ติด เขาเล่าว่า เมื่อก่อนยังไม่มีศาล มีเพื่อนเมียนักโทษแดน 9 คนหนึ่งฝันว่ามีชายผิวดำร่างกายใหญ่โตนั่งโงะกระเบนสีแดง ไม่ใส่เสื้อ มาบอกว่าเขาเป็นเจ้าพ่อสิงสถิตอยู่ที่หลังห้องประหาร เมียเพื่อนนักโทษจึงเขียนจดหมายมาถามว่า สถานที่ที่ว่านั้นมีอยู่หลังห้องประหารจริงหรือไม่

เมื่อรู้ความจริงแล้วก็เกิดความเชื่อถือ จึงบนบานต่อเจ้าพ่อมะขามทองว่า ถ้าชายที่ติดแปลงนี้ได้จะมาสร้างศาลให้ (ที่ดินที่จะขายมีปัญหาเรื่องการแบ่งผลประโยชน์ระหว่างพี่น้อง) ผลปรากฏว่า ศักดิ์สิทธิ์ดังที่บน ที่ดินขายได้เงินถึงสองล้านบาท เพื่อนเมียจึงแก้บนตามที่บนเอาไว้คือ เอาเงินมาให้เป็นค่าจ้างสร้างศาล 3,000 บาท นักโทษที่รับทำศาลก็ไปสร้างในแดน 8 ซึ่งเป็นแดนโรงงานฝึกวิชาชีพ เมื่อเสร็จแล้วก็นำมาตั้งไว้บริเวณใต้ต้นมะขาม และตัวเขาเองก็มีความเชื่อถือ ความเคารพ ก็จะนำรูปหอมสิดามาไหว้เป็นประจำ

แต่ในคืนวันหนึ่ง เขากลับฝันถึง ผู้หญิงผมยาวคนหนึ่งมาเข้าฝัน ในฝันเขาเห็นผู้หญิงคนนี้นัยอยู่ใต้ศาลและพูดว่า “ทำเป็นไม่สนใจ ทำเมินนะ เดี่ยวจะโดนตี” พอสะดุ้งตื่น เขาก็มาคิดว่า ตนเองคงจะไหวเฉพาะศาลเจ้าพ่อมะขามทอง ไม่เคยไหวหลักประหารและศาลเพียงตาข้างห้องประหารเลย คิดได้อย่างนั้น เขาจึงนำอาหารคาวหวานมาถวายทั้งในห้องประหาร ศาลเพียงตา และศาลเจ้าพ่อมะขามทอง และไม่นาน เขาก็ได้ลาจากเลขที่ผู้หญิงผมยาวคนนั้นมาเข้าฝัน

เรื่องของความศักดิ์สิทธิ์แพร่ออกไปทั้งในและนอกคุก ทั้งนักโทษและผู้คุม โดยเฉพาะในแดนประหารและแดน 9 ถูกหวงกันตลอดไม่เว้นแล้วแต่โชคแต่ลาภ

ของแต่ละคน คนภายนอกที่รู้เรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าพอมะขามทองในเรื่องของการบนขายที่ดิน ก็จะส่งรูปที่ดินและชื่อเจ้าของที่ดินมาให้นักโทษหรือผู้คุมนำมาติดไว้ที่หลักประหารเพื่อให้ขายที่ดินได้สำเร็จ จนบางครั้งมีแก๊งด้วยการถวายเป็นเครื่องบูชาเครื่องบวงสรวงแก๊งกันเกือบทุกวัน

ที่เล่ามานั้นเป็นเรื่องจากนักโทษ แต่ก็มีเจ้าหน้าที่แดน 9 คนหนึ่งชื่อ “สุเทพ จุฬาลิขิต” ได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับผี วิญญาณห้องประหารให้ฟังโดยเรื่องมีอยู่ว่า ผู้คุมคนหนึ่งปลดเกษียณราชการไปแล้วชื่อ เติร์ยมศักดิ์ แสงจีรัง เขาเป็นคนไม่ค่อยกลัวผีเท่าไร เวลาเข้าเวรกลางคืนก็จะไปกลางมุ้งนอนบนเตียงไม้ที่ศาลาแปดเหลี่ยม หรือศาลาเย็นใจ โดยให้เหตุผลว่ามันเงียบและลมเย็นดี โดยปฏิบัติเช่นนี้เป็นเวลานานหลายปี และอีกอย่างที่ทำให้ไม่กลัวผีเพราะจะมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่บนป้อม 11 อยู่ตลอดเวลา และก่อนที่เขาจะเข้านอนเขาก็จะพูดคุยกับเจ้าหน้าที่บนป้อมยามจนรู้สึกว่าง่วงก็จะขอตัวเข้านอน

แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เจ้าหน้าที่ที่อยู่เวรแดน 9 ในคืนนั้นต้องตื่นขึ้นมาดูก็คือ “เสียงลากของหนักดังมาตามทางจากแดนประหาร” เมื่อทุกคนได้ยินก็ออกจากห้องพักมาดู เห็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่นอนที่ศาลาเย็นใจกำลังดึงมุ้งที่มีเตียงติดอยู่ (ลักษณะของเตียงคือเป็นเตียงไม้ขนาดเล็กใช้นอนคนเดียวที่มุ้งเตียงมีไม้ปักยาวขึ้นมาทั้งสี่มุมเพื่อใช้มัดมุ้ง) ลากมาตลอดทางตั้งแต่แดนประหารถึงแดน 9 ใบหน้าที่เห็นตอนนั้นซีดขาว ปากสั่นจนพูดอะไรไม่ออก

หลังจากสงบสติอารมณ์พักใหญ่ เขาจึงเล่าว่า ขณะที่นอนอยู่เกิดอาการ “ผีอำ” เหมือนมีใครมากดที่หน้าอกจนตื่นไม่ได้ หายใจก็ไม่ออก เคลื่อนไหวตัวก็ไม่ได้ จนลึกลับใหญ่ในฝันของเขาก็ปรากฏเป็นรูปร่างของทั้งผู้หญิงและผู้ชายมารุมล้อมตัวเขาเต็มไปหมด และแต่ละคนก็ทำท่าแบมือออกมาเหมือนจะขออะไรสักอย่าง แต่ก็ไม่มีใครพูด ในขณะที่เขาเคลื่อนไหวไม่ได้ พูดอะไรไม่ออกนั้น เขาคิดในใจบอกกับพวกที่มาล้อมตัวเขาว่า “ไปๆ ไม่มีอะไรจะให้” แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายออกไป เพราะต้องการจะไล่ แต่พวกนั้นก็กลับเข้ามาแย่งกันกิน “น้ำลาย” ที่เขาถ่มออกไป

เขาพยายามตื่นจนได้สติ แต่ทำอะไรไม่ถูก จนวิ่งออกมาในลักษณะนั้น และในตอนเช้าของวันใหม่ เขารีบออกไปตลาดเพื่อจะไปซื้อของใส่บาตรพระ วันนั้นเขามีเงินอยู่ในตัว 140 บาท เขาเอาไปทำบุญหมดเลย สิ่งที่เขาจำได้คือ ผู้หญิงผมยาว 2 คน กับผู้หญิงผมสั้น 1 คน ซึ่งในตอนหลังเขากลับไปค้นทะเบียนประวัติ นักโทษประหารหญิงดูก็พบว่า ตรงตามลักษณะของนักโทษประหารหญิงทั้งสามคน

เรื่องโชคลาภจากตัวเลขนี้ อดีตหัวหน้าฝ่ายควบคุมแดน 9 ยิ่งเคยได้อยู่บ่อยครั้ง มีอยู่ครั้งหนึ่งวันปีใหม่ หัวหน้าแดนเอาลูกโป่งมาเป่าแล้วติดไว้เป็นแถวประดับในแดนตอนเช้า พอตอนเย็นก่อนกลับบ้าน เขาไปยืนดูลูกโป่งแบบงงๆ ว่ามันหายไปไหนหมด เหลือสิบกว่าลูก เขาก็นับจำนวนลูกโป่งที่เหลือแล้วไปบอกตัวเลขให้นักโทษในห้องนอน พออีกวันห่วยออก ปรากฏว่า ถูกห่วยกันทุกคนในวันขึ้นปีใหม่ นั่นเอง



ปัจจุบัน หลักประหารทั้ง 2 หลักในห้องประหารจะมีนักโทษและผู้คุม นำทองคำเปลวไปติด และมีการนำพวงมาลัย ดอกไม้ ผ้าแพรสีต่างๆ มาคล้องมามัดไว้ที่ หลักประหาร **ทิวลาวัรี** พูดทั้งท้ายก่อนที่ผู้เขียนจะกลับออกจากแดนประหารว่า “ผมว่า ผมโชคดีได้เข้ามาอยู่ที่แดนประหาร ผมอยากจะบอกคนที่คิดจะกระทำความผิด ทำความชั่วว่า ถึงคนอื่นจะไม่รู้ แต่ผีสง่า เทวดา มีจริง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านรู้ และ จะลงโทษคนที่ทำไม่ดี อย่างผม ผมยอมรับความผิด นี่ถ้าผมรู้ ผมเชื่อมาก่อน ผมจะไม่ทำสิ่งที่ไม่ดีไม่งามเลย”









ปณณาริย์
เจ้าแม่ต้นโพธิ์
๑๑๖๗ ๑"